

אשרי האיש

החסידות בדרך רבוה"ק זיע"א

גיליון מורחב
לרגל ל"ג בעומר

בעזרת ה' נעשה ונצליח
יום ו' ערש"ק י"ד אייר תשפ"ג
פרשת אמור
גליון תקפ"ט
שנה י"ב

מפי ספרים וסופרים

ימי ספירת העומר הקדושים

"השורה האחרונה היא הקובעת!?" התפעל החלמאי מן התכחום. "אכן! השיבו הסוחר. כפי שעונים על דברים הברורים מאליהם. אם כך עצה נפלאה בשבילך. וכידיד הקרוב אלי אתן לך אותה חנם: קח את המחברת וכתוב בה את השורה התחתונה. רשום שם רווחים כאוות נפשך וחסל סדר טלטולים ומאמצים ועבודה מיזועת כדי להביא טרף לביתך".

על פי משל זה אפשר לבאר את ימי ספירת העומר, אם בונים את נפש היהודי ונסתפק רק באמירת ספירת העומר- נבטל את כל היגיעות הנדרשות, ואת כל המאמצים אשר נדמים הדברים כפי עצתו של החלמאי. לומר רק את השורה האחרונה- ובזה לדמיין כי הבאנו סחורה וסיפקנו אותה כדבעי ואפילו עשינו רווחים. בימים מיוחדים אלו עלינו להתעלות בעבודה. לנצל את היגיעה ואת הרווחים העולים ממנה כך שהם ירכיבו את הסיכום המופלא ואת השורה המיוחלת. וספרתם לכם- דהיינו שתפנימו את הספירה פנימה אצלכם עד כי נגיע למצב של "והקרבתם מנחה חדשה לה'". המנחה- צריכה להיות חדשה. לא באותה מדרגה שבה נתייצבנו קודם נעמוד בה עכשיו חלילה. אלא צריך להביא סחורה חדשה, עמל חדש, הישגים נוספים. התקרבות מיוחדת אשר זכינו לה ביגיעת הימים הללו.

(בשם כ"ק אדמו"ר מפניסק קרלין זיע"א)

משל לסוחר יעיל שהיה ממחר לחשב וממחר לעשות. את סחורתו קנה ברחבי הערים והעיירות, כשהוא מפתח שיטה של רכישת סחורות זולות במקום אחד ומוכרם למקומות בהם הדרישה להם מאמירה את המחיר. כך קיבץ הסוחר את מעותיו ועלה בידו לפרנס את ביתו ואת ילדיו בהרחבה. יום אחד כשכיתת את רגליו בערים ועיירות, פגש בו אחד החלמאים, והוא נדהם לראות עד כמה הוא מתאמץ. עקב אחד פעולותיו ולא יכול היה לכלוא את תדהמתו. "למה אתה כל כך מתייגע?" הסוחר אפילו לא הבין את קושייתו. "זכי איך אפשר אחרת??" התפלא. "ראה! קודם כל רוכש אתה סחורה, ומוציא ממונד עליה. ואחר כך עד שאתה מצליח להתפטר מן הסטוק- שוב צריך אתה לעמוד רבות. מי יודע אם אינך מפסיד בכל המהלך הזה!!" קבע ברוב סמכותיות. הסוחר גיחך. הוא היה בטוח שהחלמאי חמד לו לצון. "הכל מחושב!" ענה לו. הוא הוציא את פנקס החשבונות עב הכרס, והראה לחלמאי בנינוחות: "ראה, כאן רושם אני את כל סעיף הוצאותי. אשר כולל את כל החשבונות של מה שהזלתי מכספי. כולל הוצאות, נסיעות ואש"ל. וכאן, המשיך והחווה בידו על הטור הבא- רושם אני ומסכם את כל הרווחים המסתכמים ועולים מן המכירות. בשורה התחתונה הבהיר- אני מותח קו ומסכם את כל המספרים ומוודא שאכן יש לי רווח הגיוני."

אמרות טהורות

אמרות קודש מרבותינו הק' מאלכסנדר

שא"א (לאחר הספירה) כדי לטהרנו מקליפותינו ומטמאותינו, וזהו הכנה לקבלת התורה.

(עקידת יצחק)

"תפארת בני אבותם"

ויאמר ה' אל הכהנים בני אהרן (כ"א, א).

אולי י"ל, 'אמור אל הכהנים בני אהרן, היינו שידעו נאמנה אשר כל מעלת קדושתם וצדקתם היא רק מצד היותם 'בני אהרן', כלומר מבח קדושת וצדקתם אביהם, ולא מצד עצמם כלום, כדברי הרה"ק מוהר"ם מקאזניץ זצ"ל וז"ל (דעת משה פרשה זו) תפארת בני אבותם (משלי י"ז, ו) 'ר"ל התפארות והארה שבא בבנים לעבודתו ית"ש היא מבח אבותם ובזכותם זוכים לעבודה עיי"ש, וביודעם זאת לא יבואו לידי גאות, אחרי שמצד עצמם הרי אין להם כלום, וכל קדושתם היא רק נחלה וירושה.

(אמרי מנחם)

"להזהיר גדולים על הקטנים"

אמור אל הכהנים בני אהרן... ואמרת להם.

פירש"י ז"ל: 'אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים'.

ונראה לומר בפ' להזהיר גדולים על הקטנים, שהוא מלשון הכתוב (דניאל י"ב, ג) 'והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע וגו', כלומר שהצדיקים הגדולים מאירים על הצדיקים שמקטנים את עצמם, כמו המעשה שהיה אצל הרבי מהר"מ מווארק' ז"ע שדרכו היה לבקר אצל גדולי החסידים שבאו להסתופף בצלו הקדוש באכסניות שלהם, ופעם אחת בא הרבי מווארק' לאכסניא של הרבי מביאלא ונשאר רבי מביאלא לשבת על מקומו ולא עמד בפני רבו הרבי מווארק', וכאשר הלך הרבי מווארק' אמר הרבי מביאלא לעומדים סביבו בוודאי אתם תמהים על שלא עמדתי מפני הרבי, דעו לכם כי כאשר באים ביחד הגדול

כל מי שמקדש ומטהר א"ע זוכה לרוח קדושה מהש"ת

אמור אל הכהנים בני אהרן... ואמרת להם.

במדרש כתוב אמר אל הכהנים אמרות ה' אמרות טהורות.

י"ל ע"פ דברי קדושת מר אחי אדמו"ר זצוקללה"ה על דברי המדרש (ויק"ר כ"ד, ב) נתת קדושה לישראל נתת להם לעולם, כי כח הקדושה היא מהש"ת בכח דבריו שאמר (שמות י"ט) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש, וכמאמר הבעש"ט הק' עה"כ (תהילים קיט) לעולם ה' דברך נצב בשמים שבכח מאמר הש"ת שאמר ויהי, מזה הכח העולם עומד, כי דבריו חיים וקיימים לעולם, וכן דברי קדושת הש"ת וגוי קדוש הדברים האלה הם לעולם שכל מי שמקדש ומטהר א"ע זוכה לרוח קדושה מהש"ת.

(תפארת שמואל)

ע"י ספירת העומר זוכים לקדש את הדיבור ע"י שתיקה

וספרתם לכם ממחרת שבת מיום הביאכם את עומר התנופה (כ"ג, ט"ו).

אפשר לומר דהנה עיקר ימי הספירה המה לתקן קדושת הדיבור, כי פסח אותיות פה סח כדאיתא (פע"ח שער חג המצות פ"א), שזה מורה כי בפסח הוא הזמן לתקן הדיבור, ועי"ז זוכים למצות ספירת העומר שמתחלת בחג הפסח, וזוכים על ידה לקדש ולטהר את הפה והדיבורים וזהו 'ספירת' העומר, מלשון ספיר ויהלום (שמות כ"ה, י"ח), שהדיבור נעשה מזוקק. וזהו עומר 'התנופה', תנופה אותיות 'תנו פה', שצריך להניף את הדיבור והפה ולרוממם לקדושה.

ואפשר שזהו הענין במה דאיתא (פע"ח שער ספירת העומר פ"ו) שיש לכוון בספירת העומר השם הק' אדנ"י שבגמטריא 'הס', ו'הס' ר"ת 'ספירת' העומר, הכוונה שע"י ספירת העומר זוכים לקדש את הדיבור ע"י שתיקה בבחי' הס, ועי"ז נעשה הדיבור מובדל מהקליפות, וכמו

שבגדולים והקטן שבקטנים זהו יחוד ה' לאמתו, ובזמן יחוד השם אין אפשרות לעמוד מהמקום. וזה הרמז להזהיר גדולים על הקטנים היינו הצדיקים הגדולים מאירים על הצדיקים שמקטינים את עצמם שיזכו שניהם ליחוד השם יחדיו.

(אמונת משה)

ההכנה לקבלת התורה

'מיום הביאכם את עומר התנופה וגו' תספרו חמישים יום והקרבתם מנחה חדשה לה'.

היינו שבכך זה יוכל האדם ע"י מצות ספירת העומר להעלות ולהניף את הבהמיות הרמוז ב'עומר', בדברי כ"ק דוד"ז מרן אדמו"ר בעל ישמח

ישראל זצללה"ה זי"ע (פרשה זו אות ב') על הפסוק (כ"ג, י"א) והניף את העומר, שהעומר הוא משעורים שהוא מאכל בהמה, להורות כי צריכים אנחנו להרים כל מעשה הבהמיות לה' לבדו עיי"ש, ויוכל לזכות להתחדשות נפשו לקראת מתן תורתנו, וזהו 'וספרתם לכם', ספירה לכל אחד ואחד, 'ממחרת השבת', מהכח של יציאת מצרים, ובכך זה תוכלו 'לספור' ולזכך את עצמכם, 'מיום הביאכם את עומר התנופה' ר"ל מהתחלת ההרמה וההנפה של הבהמיות, עד שתזכו 'והקרבתם מנחה חדשה לה'', שתקדשו ותעלו עצמכם בהתחדשות חדשה לקראת קבלת התורה.

(כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א)

ווארט

הדבק בחכמים ובתלמידיהם

וספרתם לכם ממחרת השבת (כ"ג, א').

כי כתיב נשמת ש-די תבינם, שורש נשמתן של ישראל הוא בחי' בינה, וצריך האדם להשלים לו הארתו משם מבחי' בינה שלו. וכאשר פירשנו והיה כי ישאלך בנך, דהיינו שכל שאלות ובקשות שלך יהיה מבחי' בינה שלך. אבל צריך האדם מקודם לתקן ז' מידותיו שהם רומזים לז' ימי הבנין, ואח"כ יוכל לבוא למדרגה השמינית שרומז לבינה. אבל א"א לבוא לזה כי ע"י דיבוק הצדיקים, וע"י שהוא דבוק בהצדיק שבדור שהוא בחי' משה, הצדיק מעלה כל הדברים התחתונים אל שורשם. וזהו פירוש הכתוב 'וספרתם לכם ממחרת השבת', וספרתם לשון ספירה, דהיינו שתזכרכו עצמיכם, ממחרת השבת רומז לבינה כנ"ל וע"י מי תוכלו לבוא אל זה, 'מיום' דהיינו ע"י הצדיק שרומז ליום, 'הביאכם' את עומר התנופה, דהיינו שהצדיק מעלה המותרות שלכם להקדושה, וזה הביאכם, שמביא אתכם למדרגה כזאת. את עומר לשון עמר נקי, ולשון שעורות, רומז למותרות התנופה, פירוש, שגם המותרות שלכם יהיה בהתרוממות.

(אור לשמים)

מרגניתא דיצחק

פנינים בסדר פסוקי פרשת השבוע

לע"נ הרה"ח ר' יצחק
בן הרה"ח ר' משה אריה זצ"ל
נלב"ע ו' סיון תשע"ד

ונקדשתי בתוך בני ישראל, שהשי"ת יהיה נמצא מפורש לעיני בני ישראל. וזה שנאמר (ויקרא כ"ב, ל"ב-ל"ג) 'כי אני ה' מקדשכם, המוציא אתכם מארץ מצרים' כי אף שגם בעת שהיו ישראל במצרים גם שם היה הקדושה שוכן בתוכם. אכן לא ידעו בנפשם כי השי"ת שוכן בתוכם. וזה שהוציא אותם מארץ מצרים והראה להם שגם הם יבינו.

(בית יעקב. הוא ענין שכתב ב'צעטיל קטן' (א): 'בכל עת והגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר, או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצוות עשה זו של 'ונקדשתי בתוך בני ישראל', וידמה בנפשו ויציר במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שובר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצוות עשה דאורייתא)

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה (כ"ג, ט"ו). 'עמר' נכתב בלא האות ווא"ו. ונראה לרמז מדוע אין את האות ווא"ו ב'עמר', שזה בא לרמז שסופרים מ"ט ימים, והחשבון הוא כך: אם ניקח את האות ע', ונספור באיזה מספר אות היא כתובה בסדר הכ"ב אותיות התורה, יצא לנו שזה האות ה'16. וכך גם באות מ', שזה האות ה'13 באותיות התורה, וכן כך האות ר' שזה האות ה'20 בסדר אותיות התורה. ואם נשווה ה'16 ועוד ה'13 ועוד ה'20 נקבל תוצאה של 49, וא"כ יוצא לנו יפה מדוע סופרים מ"ט ימים.

(אשרי האישי)

אמור אל הכהנים בני אהרן (ויקרא כא, א). אמור אל הכהנים שיוכרו כי בני אהרן המה, שהיה אוהב שלום ורודף שלום, ויראו להתנהג בדרכיו, מאחר שכהנים קפדנים הם (עי' שבת קמט: ברש"י ד"ה כמריבי כהן, וב"ב קס: אתרא דכהני הוו והוו קפדי טובא), ע"כ צריכים זירוז מיוחד לזה.

(לקוטי תורה מה'ישועות משה' מו"צ זצוק"ל)

"קדושים יהיו לאלקיהם ולא יחללו את שם אלקיהם". צ"ב בהבנת הכתוב דמשמע דאם לא יהיו קדושים לאלקיהם, הרי הם מחללים את שם אלקיהם, והלא לכאוף יתכן שיהיו באופן הממוצע שלא יהיו בדרגה הגבוהה של קדושים לאלקיהם וע"כ לא יהיו מחללים את שם קדשו. אמנם, הכא מיירי גבי בני אהרן שהם זרע קודש, וכאשר בנן של קדושים אינו מתנהג כראוי לו להיות קדוש לאלקיו, נמצא שם שמים מתחלל על ידו.

(באר יעקב, נדבורנה)

"וכהן כי יקנה נפש קנין כספו" (ויקרא כב, יא), כהן - היינו העובד ה', הרוצה לקנות בעצמו נפש דקדושה, אזי קנין כספו, פירוש, עיקר הקנין הוא על ידי נתינת כספו לצדקה.

(אהבת שלום קאסוב)

ביום השבת ביום השבת יערכנו לפני ה' (כ"ד, ח'). כי כל המצות שהאדם עושה בכל ששת ימי המעשה יש להם עליה בכל לילה, וגם ביום השבת יותר בעולמות העליונים, אך המצוה שהאדם עושה ביום השבת יש לו עליה באותו יום, כי הלילה שאחריו הוא חול ופסק כח קדושת השבת. וזה פ' ביום השבת מה שנעשה ביום השבת תורה ומצוות, 'ביום השבת יערכו לפני ה'' דהיינו לעלות למכונו בעולם העליון, כי גם כל השולחנות של בני ישראל הסדורים למטה בעולם הזה בקדושת השבת, גם למעלה יש עולם המיוחד לזה להיות מסודרים למעלה בדוגמא שלמטה. וזה שנאמר אצל שמאי הזקן (ביצה טז.) שכל ימיו היה אוכל לכבוד שבת, והבן.

(תפארת שלמה. ומביא זאת אשר 'מרגלה בפומיה דהרה"ק הגאון מוהר"י מפשעדיבארז זלה"ה בשם הרב בעל המחבר ספר מגלה עמוקות ז"ל')

דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם מועדי ה' כו' אלה הם מועדי (כ"ג, ב). י"ל על כפל הלשון דהנה השי"ת ב"ה נתן לנו את המועדות שהם זמן שמחה ותענוג לנו והשי"ת ב"ה עיקר תענוגו ושמחתו הוא כאשר אנחנו מתנהגים בהם בקדושה במחשבות טהורות. וזהו 'אלה מועדי ה'' שנתן לנו השי"ת למועד ולשמחה, 'אשר תקראו אותם מקראי קודש' פי' כאשר תקראו אותם בקדושה וטהרה אז 'אלה מועדי' פי' היא שמחתי ותענוגי. ואמר הכתוב הראיה לזה שהעיקר היא המחשבה הקדושה שהרי ששת ימים תעשה מלאכה, פירוש המלאכה נעשית מאליה ולא פועל ידך עשתה המלאכה כי אם ע"י הבורא ב"ה, ואעפ"כ שהמלאכה אפילו בחול נעשית ע"י הבורא ב"ה אעפ"כ יחשב לכם השביתה שאתם שובתים בשבת ממלאכה למצוה כאלו אתם שובתים ממלאכה ממש מחמת מצות שבת. וזהו 'ולא תעשו מלאכה' שהכתוב תולה המלאכה בכס.

(נעים אלימלך)

וספרתם לכם (כ"ג, ט"ו). י"ל הפירוש דהנה ענין הספירה הוא כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו, דהיינו להפשיט עצמינו מכל תאות הגשמיות והחומריות ולזכך את החומר שישוּב גם החומר להיות רוחני. והנה מלת לכם משמעותו עניני החומר כמו שאמרנו חז"ל הכל מודים וכו' דבעי נמי לכם והנה לשון ספירה הוא מלשון ספיר ויהלום, כלומר אכן טוב המאיר מאוד. ועל זה כוונת הכתוב 'וספרתם לכם' דצריך להאיר את הלכם דהיינו לזכך ולטהר את החומר. (דברי יחזקאל. ליקוטים - בת"ק)

ולא תחללו את שם קדשי (כ"ב ל"ב). עיקר חילול השם הוא מקום שאדם מייאש עצמו ואומר כי ח"ו קצרה יד ה' מפדות. לזה נאמר

~ אשרי יולדתו ~

יריעה מיוחדת ומורחבת לרגל יומא דהילולא קדישא של התנא אלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע נלב"ע ביום י"ח אייר - ל"ג בעומר שנת ג' אלפים תתק"כ ומנו"כ בהר מירון תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב עלינו, אדונינו בר יוחאי

אמר עם המאמר

אמר רבי שמעון בר יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין (סוכה מה:)

רבים מחכמי הדורות דרשו בכמה וכמה פנים באיזו טענה יכול היה רבי שמעון בר יוחאי לפטור העולם.

בספר "מטמונים" כתב ביאור נחמד: אפשר לבאר על פי מה שנחלקו בגמרא (בבא קמא כא.) מה דינה של בהמה שאכלה פירות ברשות הרבים, האם בעל הבהמה משלם את שווי הנזק של הפירות שאכלה בהמתו, או שמשלם רק את טובת הנאתו במה שהבהמה אכלה. רבי שמעון בר יוחאי סובר, שמשלם רק את מה שהרוויח באכילתה. נעשה אדם נאמר בעבורך.

וכן אפשר גם לחשב את חשבון עונשי העוונות של האדם לפי שני אופנים אלו, או לפי מה שהזיק ח"ו, או לפי מה שהרוויח. וזאת לפי פירושו של הרה"ק מרוזין זי"ע על הפסוק (תהילים סב) "ולך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו", דהקשה הרה"ק מרוזין שלכאורה יש בפסוק סתירה, כי "אם לך החסד", מה פירוש ההמשך "תשלם לאיש כמעשהו" שיש במשמעותו שתעניש אותו על מעשיו שזה לפי הדין?

ותירץ ע"פ משל: למלך שהיה לו ארמון מפואר, ושיא יופי הארמון היה נברשת מפוארת שהשתלשלה בטרקלין הארמון. ובני המלוכה השתוקקו לראות את יופי ופאר הארמון. פעם אחת פתח המלך את הארמון לכל נתיניו כדי שיוכלו לראות את כבוד מלכותו. הגיע לשם כפרי אחד וטייל בארמון עד לטרקלין הארמון, ובראותו את הנברשת הבחין שהיא מחוברת לתקרה עם חבל עבה וטוב, הלה נזכר שברפת חסר לו חבל עבור עגל מסוים, מבלי להתמהמה חתך את החבל, וכמובן המברשת נפלה והתנפצה להסיסים על הרצפה. נזדעקו השומרים לכפרי וכמעט שחרצו גורלו למיתתו. כאשר הביאוהו אל המלך למשפט, שאלו המלך איך העיז בנפשו לשבור את הנברשת בזדון? השיב הכפרי בתום, שכל רצונו היה רק ב"חבל" ולא התכוון לשבור את הנברשת. אמר המלך - שמלך חסד היה - אמנם מן הדין צריך היה להתייחס לתוצאה שהיא ניפוץ פאר הארמון, אך מכיון שהלה לא התכוון ולא הבין את משמעות ותוצאת מעשהו, יקבל עונש כפי ההבנה שלו במעשה - גניבת חבל רגיל - שעונשו קטן.

והנמשל, כאשר אדם פוגם בעולם הזה ועושה עבירה ח"ו. הרי הוא מחשיך את כל העולמות העליונים כתוצאה מהפגם, כי כל מעשה של יהודי קשור לעולמות עליונים, ואם האדם היה יודע כמה פוגם בעולמות, לא היה חוטא בשום אופן, אבל האדם מתכוון ל"חבל" - לתאווה הקטנה, ולא לניפוץ הנברשות בעולמות. ואם היה נענש על התוצאה שהיא החשכות שגרם כביכול בעולמות העליונים, לא היה קץ לעונשו. אך הקב"ה הוא מלך חסד, ומשלם לאיש כמעשהו - היינו כהבנתו במשמעות המעשה.

וזה הפירוש "לך ה' החסד" - ולמה החסד - "כי אתה תשלם לאיש כמעשהו" דייקא, לא לפי התוצאה אלא לפי ההבנה שלו במעשה, שהתכוון רק לחבל. ולאור זאת תבאר טענת רשב"י לפטור את כל העולם מן הדין, שהרי לשיטתו משלם בעל הבהמה רק מה שהרוויח באכילתה, היינו שאין להעניש אדם לפי הנזק שהזיק אלא לפי מה שהוא הרוויח במעשה זה. והרי בעבירה כאמור אף שהנזק למעלה הוא רב מאד, אך מאידך הרווח הוא קטן ביותר, ואם נוסיף לזה את כאבי וייסורי המצפון נמצא שלא הרוויח כלל. ופשוט שלשיטתו הוא יכול לפטור את כל העולם ממידת הדין.

זכות התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי יגן עלינו להתברך ממקור הברכות בכל הברכות והישועות בכל מילי דמיטב, וכדאי היא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק, להשפיע לנו כל טוב ברוחניות ובגשמיות בכל הישועות הנצרכות, עדי נזכה לכיאת גואל צדק בקרוב ובימינו אמן ואמן.

• אמרות טהורות לל"ג בעומר •

עניין ל"ג בעומר איתא בספה"ק שהוא מרומז בהפסוק גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך (תהילים קי"ט).

וי"ל הענין עפי"מ"ש המגיד הק' (עבודת ישראל פ' שופטים) שדרך העבודה הנכונה להסתכל תמיד על גדלות הבוב"ה אשר ברא השמים ושמי השמים וכל צבאם, ומכולם עיקר רצונו בעבודת האדם השפל אשר יטוה ויזבח את יצרו ויעסוק בתורה ובעבודה זו תפילה מעומק הלב וערבה לה' מנחתו. ובכל זאת צריך לזכור שפלתו וחטאתו מימי קדם ולהכניע ולהיות לו רוח נשברה, וע"פ שני אלה הדברים תיכון העבודה לה' רק במחשבות גדלות הבוב"ה ואינו מקטין א"ע אשר עי"כ הוא מתגאה לאמר רבש"ע אני מתפלל ועוסק בתו"מ או להיפך מי שמסתכל ע"ע שהוא אין ואפס רק שהוא מרה שחורה שמתמרמר כ"כ עד שלא יאמין שהקב"ה ישמע לתפילתו וא"כ למה יתפלל בחינם, הנה תועבת ה' גם שניהם, ע"ז איתא בתקו"ז הק' רומז על מאחז"ל (בחיגה) סומא בא' מעיניו פטור מן הראיה. כי האדם צריך לפקוח עיניו, א' להסתכל על גבהות הבוב"ה ורצונו בעבודת שכני בתי חומר, והב' לזכור קטנות עצמו עד אשר יעמוד בחיל ורעדה ולקיים לפניו נעבוד ביראה ופחד עיי"ש. ואולי כי בל"ג בעומר התחיל להתנוצץ אור מתן התוה"ק, אז אנו מבקשים גל עיני' בחי' ב' עינים, להסתכל על גדלות הבוב"ה, ובקטנות עצמו, שזהו דרך העבודה הנכונה שיוכל לעסוק בתורה ובמצוות ובתפילה מעומק הלב, וזהו ואביטה נפלאות מתורתך, וערבה לה' מנחתו ועבודתו. (תפארת שמואל)

בר יוחאי (פזמון לל"ג בעומר)

צריך להבין מדוע מכנים אנו [בפזמון זה] את רשב"י רק בשם אביו ולא בשם אמו? וי"ל עפ"י מה שמובא מרבינו האר"י הק' צ"ל שלרשב"י היה נשמת משה רבינו ע"ה, ולפי"ז כמו שמשוה רבינו ע"ה היה "עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה", כך היה רשב"י עניו מאוד, ולכן כדי לראות ולהזכיר את גודל ענותנותו מכנים אנחנו אותו "בר יוחאי" בלי להזכיר את שמו, להודיע ולגלות ענותנותו והכנעתו היה רשב"י סובר שהוא אינו שווה כלום ולא מעלתו וגדולתו אינו אלא מה שהוא "בר יוחאי", בנו של יוחאי. (אמרי מנחם)

צדיקים בדוגמת קשת

כ"ק רבינו הרה"ק בעל ה"ישמח ישראל" זיע"א היה נוהג בכל שנה בל"ג בעומר לירות בחץ וקשת, כמנהג ישראל מדורי דורות, ועל כך היה אומר: החץ ככל שמתאמצים ומושכים אותו לצד מטה, כן כוחו של החץ לעוף ולירות למקומות גדולים יותר. כך הם הצדיקים ככל שהם מרבים להשפיל את עצמם, ולהתנהג בענווה, כן מתחזק כוחם להתעלות מעלה מעלה, ליחד ייחודים, ותפילתם עולה יותר למרחקים, והיא מרקיעה שחקים.

ולא בכדי יורים בחץ וקשת. שכן בשעה שר' שמעון בר יוחאי הסתלק מן העולם ביום זה הוא יחד יחודים גדולים שאין באפשרות אף אדם להשיג, אך אם לא בהתלבטות גמורה להבטל ולהיות כעפרא דעפרא ממש. משום כן נהגו בל"ג בעומר לירות בקשת, לרמז על ייחודו של רשב"י ביום ההילולא, שזכה ביום זה להתעלות גדולה, עקב שפלותו הנוראה.

מה מקווה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל

פעם כשהיה הרה"ק רבי משה מרדכי מלעלוב צוק"ל אצל כ"ק אדמו"ר ה"אמונת משה" זי"ע שאל את מרן זי"ע מדוע אמר ר"ע "מה מקווה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל", הרי הטהרה במעיין עדיף יותר מהטהרה במי מקווה? השיב לו כ"ק מרן זי"ע ואמר לו בדרך צחות: ידוע שמעיין מטהר אף בזוחלין, משא"כ מקוה מטהר רק כשהארבעים סאה מכונסים במקום אחד, וזהו שרמז ר"ע שהטהרה צריכה להיות ע"י אחדות, כשישראל מכונסים יחדיו מטהרם הקב"ה כמו מקוה. (כתבי חסידים)

איתא דבל"ג בעומר פסקון תלמידי ר"ע למות, וחטאם היה שלא נהגו כבוד זה בזה, ונראה לתת טעם דתקנו זה בל"ג בעומר, ע"פ דרך פשוט, דזה שאין אדם מכבד חברו, הגורם הוא מפני שאין מאמין בידידותו ואהבתו, ואינו נותן בו אמון, דאם היה מאמין בו ונותן בו אמון בוודאי היה מכבדו כראוי דע"י אהבת חברו הי' הוא ג"כ נעשה לאוהבו של

חבירו דכמים פנים אל פנים, וזה דאיתא (ישמח ישראל, ל"ג בעומר, אות ג) בשם כ"ק מרן הרבי הזקן השרף זי"ע מאלכסנדר, דנרמז קדושת ל"ג בעומר בפסוק (תהילים קי"ט) "גל עיני ואביטה נלאות מתורתך", כלומר דע"י שם הבטחון דנתגלה בל"ג בעומר זוכה למאירת עיניים בתורה, וי"ל דזה רמז הכתוב (ויקרא י"ט) ואהבת לרעך כמוך אני ה'. (אמונת משה)

אוצרותיהם של צדיקים

ל"ג בעומר • נכתב ע"י הרה"ג רבי אהרן פרלוב שליט"א

פסח, וההרים סביב לה נגד הר סיני, והאוהלים המוקמים שם נגד חג הסוכות... ומי יבוא בסוד קדושים. הרה"ג ר' צבי יהודה וולנר שליט"א, "בצילא דמהומנותא"

האור החיים הק' בעלייתו למירון

בסו"ס כבוד מלכים אשר חיבר הגאון מהר"ש העלליר מעי"ה ק צפת תובב"א, פס"ד בענין ששורפים בגדים יקרים בהילולא דרשב"י זי"ע, כותב שם וז"ל: ומעיד אני באמת, כי בילדותי שמעתי פה מרביני קשישאי רבני הספרדים, אשר אבותם ראו וספרו להם כי הרב הקדוש ר' חיים בן עטר

זיע"א היה פעם א' בהילולא פה עי"ה ק צפת ת"ו, וכשעלה למירון והגיע לתחתית ההר שעולים משם אל המקדש ירד מהחמור, והיה עולה על ידיו ועל רגליו, וכל הדרך היה גועה כבהמה וצועק היכן אני השפל נכנס למקום אש להבת שלהבת, קוב"ה וכל פמליא של מעלה הכא, וכל נשמות הצדיקים שמה, ובעת ההילולא היה שמה שמחה גדולה, והוא בעצמו שרף כמה בגדים יקרים לכבוד הרשב"י זיע"א, וגם הזקנים-מהספרדים פה ידעו ושמעו זה, עכ"ל.

הגאון רבי יצחק ווייס זצ"ל, אבד"ק ווערבו, "אלף בתב"

על ציון רשב"י בל"ג בעומר

המשנת חסידים (מסכת אייר וסיון א, ו) מדבר על יום ל"ג בעומר ובתוך דבריו כותב: דבארץ ישראל צריך לבוא לשמוח בציון של התנא רבי שמעון בר יוחאי, ועוד יותר אומר שם, דאפי' על החורבן לא יחשבו בעת שמגיעים אל ציון הרשב"י בל"ג בעומר, ולמעשה דבר זה הרשב"י נמצא שם במירון בשמחה דבר זה אי' בעוד ספרים אבל המשנת חסידים אומר יותר שבארץ ישראל יש חיוב ללכת לשם (והיום כבר באים אפילו מחו"ל). ופעם כשהיו חושבים לנסוע לארץ ישראל חשבו כל הזמן על הזכות הגדולה הזאת שיוכלו להיות בציון של רשב"י שכ"כ היה זה חשיבות גדולה, וספרנו כבר כמ"פ שכשה"בת עי"ה זי"ע נסע לארץ ישראל ונפרד מהטשערנאבלער מגיד זי"ע אמר לו הטשערנאבלער מגיד שכשיבוא לציון של ר' שמעון לא ינוח שם ויצעק עליו שהוא מוכרח כבר לראות ולעשות משהו בשביל כלל ישראל שמוכרח כבר להתפלל על כלל ישראל... ומפורסם המעשה שסיפר השינאווער רב זי"ע בל"ג בעומר, שהאר"י הק' זי"ע הרי היה נוסע לל"ג בעומר למירון, ופעם היה שם גם בעל ה"חרדים" זי"ע והעולם לא ידעו עדיין מגדולתו כי הוא היה השמש של ביהכ"נ בצפת ולא ידעו מי הוא כלל כי היה נסתר, ובתוך כך שהעולם רקדו ראו פתאום שהאריה"ק ועוד איזה יהודי מבוגר וגם בעל החרדים רוקדים ביחד, וכולם התפלאו על זה כי הרי לא ידעו על גדלותו של ה"חרדים" ואחזו שהוא איש פשוט, ואח"כ שאלו על זה את האריה"ק ואמרו לו שאמנם זה ודאי הם מבינים דאותו יהודי מבוגר שרקד עמו הוא מן הסתם "א העכערער איד" דהרי הם לא מכירים אותו אך מדוע הוא לקח גם את בעל החרדים לרקוד אתו, ואמר להם האריה"ק, אם ר' שמעון בן יוחאי מוכן לרקוד אתו גם אני מוכן לרקוד אתו וגילה להם שהיהודי המבוגר ההוא שרקד אתו היה רשב"י והוא לקח את החרדים ואת האריה"ק ורקד עמם ואז נתגלה בעל החרדים.

כ"ק מרן אדמו"ר מטשערנאבל שליט"א, "קונטרס דברי תורה"

חוץ מהוצאות נסיעה למירון

שמעתי בשם האדמו"ר רבי שלמה מזוועהיל זי"ע, על הא דאמרו חז"ל (ביצה טו ע"ב, וט"ז ע"א) "תני רב תחליפא אחוה דרבנא חוזה: כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה וכו', חוץ מהוצאות שבתות והוצאות י"ט והוצאות בניו לתלמוד תורה, שאם פחת פוחתין לו, ואם הוסיף מוסיפין לו", והוסיף האדמו"ר הנ"ל, וחוץ מהוצאת נסיעה למירון, [ועיין בשיטה מקובצת (ביצה שם) בשם הריטב"א, כותב, חוץ מהוצאת שבת ויום טוב, לאו דוקא הוצאת שבת ויום טוב דהוא הדין בכל הוצאות של מצוה, אלא נקט הני דרגילי ושכיח].

כ"ק מרן אדמו"ר רבי בונם ויאל טויסיג זצ"ל ממאטערסדארף, "תפארת בנים"

ההילולא הגדולה - ל"ג בעומר במירון

ה"הכנה" בעת הנסיעה למירון

בפרוס ל"ג בעומר, לקראת הנסיעה לציון הרשב"י, תיאר פעם אחת הגה"צ ר' אלי' רוט זצ"ל בשפתו הציוירת, שני סוגי נסיעות של שני סוגי בחורים: "יש אחד הנוסע למירון כ'טיוול' בעלמא, כאשר הוא מתעכב בכל 'קיוסק' שבצומת דרכים; ואוכל פה ושותה שם, יורד להתבונן בנופים המענינים, ועושה 'חיים'. ואילו השני מכין את מוחו ולבו שיהיו ראויים לעלות לראות ולהיראות את פני האדון... הוא מרבה בעיון בספרי קודש ובהכנה נפשית ראויה". "הוא הסמיך לזה מה שמצינו בחז"ל (נזיר כ"ג ע"א) על הפסוק 'כי ישרים דרכי ה' צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם', "משל לשני בני אדם שצלו את פסחיהם, אחד אכלו לשם מצוה ואחד אכלו לשם אכילה גסה, זה שאכלו לשם מצוה - וצדיקים ילכו בם, וזה שאכלו לשם אכילה גסה - ופושעים יכשלו בם". אמנם שניהם אוכלים קרבן פסח, אבל ההבדל הוא תהומי..."

"איש חסיד היה"

הילולא דרשב"י

אמר למה נקרא ל"ג בעומר הילולא דר' שמעון בן יוחאי ולא בשאר צדיקים כן. יען כי רשב"י אין הלכה כמותו, כנודע מהכללים שנתנו הפוסקים, מובא דבריהם בספר כנסת הגדולה. כי בכ"מ שמחולקים המקובלים עם בעלי הגמרא אין הלכה כהמקובלים [וכמ"ש הרדב"ז בתשובותיו ח"א סי' מ"ט וסי' פ"י עיי"ש]. אולם בעולם העליון הלכה כהמקובלים, והוא רשב"י וסיעתו, וא"כ עיקר קבלת התורה שלו היתה ביום השתלכות. ולזאת נקרא הילולא דרשב"י, ודפ"ח.

הרה"ג רבי חיים ליבערזאק זצ"ל, "ארץ החיים"

יום גדול כיום כיפור

פעם אמר השר שלום מבעלזא זי"ע על אודות ל"ג בעומר שהוא יום גדול. העיר בנו רבי זונדל: אני יודע, אמר לו אביו: נו (היינו, שיאמר מה שידוע). נענה ואמר רבי זונדל: הוא כמו יום כיפור. אמר לו אביו: יפה כוונת. (בלשונו: האסט געטראפן). [שמעתי מפי מו"ח זצ"ל. ועי' בס' יערות דבש ח"ב (באמצע דרוש י"א, דף קפ"ד בהוצאה חדשה), וז"ל: יום ל"ג בעומר זכו, וראוי לכל איש הירא וחרד לשום אל לבו יום ההוא לשוב בתשובה, כי זכות רשב"י מסייע להבא לטהור].

כ"ק מרן אדמו"ר מפשעווארסק זצוק"ל, "י"ג אורות"

מירון

נוהגין לכתוב מירון ביוז, ואמנם בס' כפתור ופרח ראיתי שכותב מרון בלא יוד. וכשהייתי במרון הראו לי מרחוק הר גבוה שיש על ראש ההר כמין כסא חקוק וקורין לו כסא של אליהו, ואמרו שמקובל שישב שם אליהו. ואפשר שע"ז ההר אמר הנביא ישעי' (מ') על הר גבוה עלי לך מבשרת ציון. ועלה ברעיוני דסופי תיבות ועלו" מושיעים" בהר" ציון" הוא מרון שמשם נראה ההר הנ"ל. או ע"י תורת התנא רשב"י זי"ע יבא משיח ב"ד ויגאלנו כמבואר בזוה"ק, ע"כ מרומז שם קבורתו.

ממכתב הגה"צ רבי שלמה זלמן עהרנרייך הי"ד, אבד"ק שאמלו"א, "אגרות לחם שלמה"

פעולת הנסיעה למירון

שמעתי מאדמו"ר (כ"ק מרן ה"נתיבות שלום" מסלונים) זי"ע, כי אחד בא אליו מעיר אחרת, ורצה להכנס ביחידות כנהוג בהתקשרות לצדיקים, והלכה לא הרגיש בטוב כל כך, ולא היה יכול לדבר על הענין שבא, והרגיעו האדמו"ר שאף על פי כן היתה בזה פעולה של התקשרות, אף שלא עלה בידו לדבר בענין שבא בשבילו, והוסיף עוד, שכמו כן קורה שיהודי נוסע למירון, ולבסוף אחר כל טלטול הדרך כואב לו הראש, או שאין לו הישוב הדעת הנכון, ואינו יכול לשפוך נפשו אצל ציון הרשב"י זי"ע, אמנם ודאי מתקשר אליו בזה שעשה הפעולה ובא.

הגה"ח רבי חיים שלמה ורנר שליט"א, "עטרת צבי"

בדרך צחות

הרה"ק הר"ש מזוועהיל זי"ע אמר (בדרך צחות) של"ג בעומר מכוון נגד כל המועדות, להפתעת הנוכחים הסביר, שהבהמות ששוחטים שם נגד הקרבן

חסיד בעלזא היה בתל אביב, גאון אדיר שהתהלך בצידי דרכים, ושמו רבי שמחה'לה מונד ז"ל. כל ימיו היה רבי שמחה'לה טורח לעלות מירונה בל"ג בעומר, אף בהיותו ישיש מופלג עושה היה את הדרך הארוכה על כל המאמץ הכרוך בכך. עוד ראוהו במירון בל"ג בעומר אף כאשר עבר את גילו התשיעים.

מרגלא בפומיה אימרה מתוקה כמותו: יודעים אתם את ההבדל בין מירון של שאר ימות השנה למירון של ל"ג בעומר? הבה ואומר לכם: כאשר הגביר יושב בביתו ואדם נצרך בא להתדפק על דלתו - הרי שהגביר יושב ומברר על פרטי הבקשה. רק אם זו נשאה חן בעיניו, מעניק את נתינתו המסוימת. ברם, כאשר גביר זה עורך תנונה לבנו, או אז שופעות הנתינות לכל עבר. מחלק הוא לכל מבקש, אינו שואל שאלות. גדולה שמחתו ועז רצונו שכל סובביו ישמחו עמו. בליל התנונה אין שואלים שאלות, כולם מקבלים. "אז מ'פרעג'ט קשיא'ס איז ביטער", היה רבי שמחה'לה מסיים, "כששואלים ומבררים - אין זה טוב, לא תמיד האדם ראוי. אך בלילה זה, של ההילולא הגדולה שעורך רבי שמעון במירון, לא שואלים שאלות, הכל ראויים, כולם מקבלים ושואבים בששון ממעיני הישועה".

הרה"ח ר' ברוך לב שליט"א

בעת ההדלקה בליל ל"ג בעומר

סיפר לי מו"ה מענדל ליטמאן מעיה"ק צפתוב"ב אור מוש"ק ראה [תרס"ט], הגיד שהאוחה"ק בכה כל ליל ל"ג בעומר בעת הדלקה ההילולא, ועמד מרחוק באמרו האיד אגש אל הערפל אשר שם עומדים נשמות האבות הק' אי"ו וכל קדושים עמהם.

הגאון רבי יצחק זצ"ל, אבד"ק ווערבו, "אלף כתב"

...דברי תורתו של רבינו (ה"אמרי חיים" זי"ע) נסובו עה"פ (ישעיה ס, ד) "שאי סביב עיניך וראי" וגו', שאי ר"ת שמעון אלעזר י'זתם, המסוגלים לפטור את כל העולם מן הדין (סוכה מה): "כלם נקבצו באו לך" כל השנה וביחוד ביום ההילולא ל"ג בעומר נקבצים כלם ובאים להתקשר עמך ר' שמעון, להשתטח על ציונך. "בניך מרחוק יבואו" להזריח עליהם עליך מזהרך ומתורתך "ובנותיך על צד תאמנה" והבנות עומדות על צד המרפסות וגוזזטראות, תאמנה מל' ויהי אומן את הדסה (אסתר ב, ז), ממשיכים אמנה באלוקי עולם. הציבור שנדחק סביב לשלחן, ברובם זקני ירושלים וצפת, היו בהתרגשות עצומה ממעמד זה. היתה התעוררות גדולה וביחוד מדבריו הקדושים. ע"כ מזיכרונותיו של אאז"ל.

מרשמות הרה"ח ר' מנחם אלעזר מוזס שליט"א, "בטאון ויז'ניץ"

מחזה שא"א לתאר

אביו של רבי ישראל [אביו של הגאון רבי יהושע הלר, רבה של צפת] רבי פרץ העליר זצ"ל - עלה לא"י יחד עם משפחתו, במשך הזמן יצא לחו"ל להסתופף בצל הרה"ק מלובלין. פעם בל"ג בעומר ביושבו אצל שולחנו של

הרה"ק מלובלין זי"ע, שאלו הרה"ק איך נראית השמחה במירון אצל התנא רשב"י בל"ג בעומר, ענה לו רבי פרץ שהוא מחזה שא"א לתאר אותו ולבטאו במילים. תוך כדי ישיבתו בשולחנו של הלוברלינער זי"ע נרדם על מושבו וחלם איך שעומד אצל קברו של רשב"י במירון ורוקד עם כל העולים לקברו, ומשתתף בשמחה הגדולה שהיתה שם. ולאחר שעה קלה הקיץ רבי פרץ מתרדמתו, נענה אליו הלוברלינער זי"ע באמרו: נו אזוי זעהט דאס אויס?..

ההרגשה בציון התנא רשב"י

ידוע המעשה משד"ר אחד שביקר אצל מרן הס"ק (הרה"ק רבי ישראל מרוזין זי"ע), וביקש ממנו שיתאר לו את הנעשה בל"ג בעומר במירון, וסיפר שמרגישים בתוך המערה כמו ביום הכיפורים, ומוחוץ למערה כשמחת תורה, ומרן הפליא את תשובתו. וסיפר מרן הראי"ה מקאפיטשניץ זצלה"ה, שבשנת תרפ"ו היה בל"ג בעומר במירון, וכשחזר לחו"ל נסע לבקר את דודו הרה"ק רמ"ג מבאיאן - טשרנוביץ, ואמר לו שהרגיש ממש הרגשה זו, ודיבר על לבו שיסע ג"כ לארץ ישראל לביקור, ואכן לשנה הבאה בתרפ"ז נסע הרה"ק מבאיאן לארה"ק, והיה בל"ג בעומר במירון.

ב"ק מרן אדמו"ר מקאפיטשניץ שליט"א, "עירון קדישין"

יום פקידה וישועה

ל"ג בעומר היה ידוע ברוזודוב, ואצל רבינו [הרה"ק רבי יצחק מסיטשין] זי"ע, כיום פקידה וישועה. המונים נהרו להוושע, עד שמרוב הדוחק לא יכלו הגבאים להשתלט על הקהל והרה"ק מרוזודוב היה עומד בעצמו ליד הפתח ופיקח על הסדר. הוא היה מחלק ביגלל ביום זה, ואמר כי יש בשמו רמז לל"ג בעומר. וידוע לי מיהודי ממעליץ, ר' אליעזר, שהרבי כיבדו בביגלל בל"ג בעומר והוא הצליח מאד ונעשה לעשיר גדול, והיה בעל צדקה נודע, ונסע אל רבינו. הרה"ק מרוזודוב אמר, שאילו היה יכול להגיע בל"ג בעומר למירון, היה יכול לפעול עבור יהודים כל מה שהיה רוצה, ואולי גם את הגאולה השלימה.

הרה"ח רבי יוסף ליפשיץ ז"ל, "החכמה מאין"

שמן מהדלקה במירון

סיפר לי הרה"ח ר' הלל ראטענבערג נ"י, ששמע מהרה"ח ר' זלכא קארן נ"י, שפעם בא איש עם בתו שנתעקמו פניה, להרה"ק ר' ישראל מטשארטקוב זצ"ל, ובכו שניהם האיש ובתו, וגם הרה"ק מטשארטקוב בכה, ואמר לאבי הנערה, מה ביכלתי לעשות? [וואס קען איך טוהן]. והלך האיש מבית הרה"ק. כשעדיין היה על המדרגות עמד הרה"ק ממקומו וניגש אל המדרגות וקרא אליו שיחזור, ואמר לו, יש לי ההדלקה (במירון) ושולחים לי שמן, ונזכרתי עכשיו מהשמן, קח לך מהשמן ותמשח מזה לבתך. לקח האיש את השמן ומשח לבתו, ולאט ולאט נתרפאה, והרה"ק בעצמו היה רגיל לספר נס בכל שנה בל"ג בעומר. הרה"ח ר' ישראל חיים אשרי שליט"א, "שיח זקנים"

● ברכתו של רבי שמעון בר יוחאי ● לרגל יו"ד קדישא של התנא האלוקי רשב"י זי"ע ועבי"א ●

כשהגיע הציבור לעניית 'קדיש', קפץ הבחור מן הגג בקפיצה אחת גדולה, כדי להגיע לבית הכנסת לעניית 'קדיש' שנאמר בציבור. מאד התפעלתי ממסירות נפשו לקיום המצוות, ואמרת בלבי: בחור זה הנו ירא שמים בתכלית ובעל מדות - בודאי הוא גם בתורה, ואם עדיין אינו גדול בתורה, ילמד ויגדל. בחור זה היה צעיר, ועד לאותו יום לא הכרתיו כלל, אך מעשהו עשה בלבי רושם רב, ובאותו יום הצעתי לו את בתי לאשה. רק לאחר הנישואין נתברר לי עד כמה טעיתי, שכך החתן נתגלה כבור ועם הארץ, ואפילו לקרוא קריאת שמע ולברך על המזון אינו יודע. ניסיתי ללמדו - המשיך האב לספר - ואף ניסיתי לשכור לו תלמידי חכמים שילמדוהו, אך מסתבר כי החתן אינו רוצה ללמוד, ואף יתכן שאינו מסוגל לכך כלל. מאז הננו שרויים בצער רב ואין אנו יודעים מה עלינו לעשות. נענה רבי יוסי ואמר אל האב: אם אתם יכולים לבקשו שיתן גט פטורין לאשתו, עשו זאת. ובאם לא יסכים, יתכן שיוליד בן שיהיה גדול בתורה.

עוד הם מדברים, והנה החתן הצעיר נכנס לחדר בדילוג ובקפיצה והתיישב ליד האורחים, רבי יוסי ורבי חייא. הביט בו רבי יוסי, וראה את פניו מעודנות ואור גדול זורח מהן. אמר רבי יוסי: רואה אני בצעיר זה, שאור התורה יקרין ממנו. איני יודע אם הוא עצמו יגדל בתורה או שמא יוליד בן שיאיר את העולם באור התורה. שמע הצעיר את דברי רבי יוסי וחיך. אמר להם: ברשותכם, אומר לפניכם דבר, פתח הנער ואמר: דעי אתכם! (איוב לב). החל הנער לדרוש בכתוב זה, וגלה "צעיר אני לימים ואתם ישישים, על כן זחלתי ואירא מחוות סודות נעלמים, רזין טמירין מגני חביון יוצר בראשית.

מעשה ברבי חייא ורבי יוסי שהיו מהלכים בדרך לאסוף כספי צדקה עבור פדיון שבויים. מששקעה השמש והלילה פרש את כנפיו, נכנסו השניים לאכסניית דרכים ללון שם. בחצות הלילה קמו כדרכם לעסוק בסתרי תורה. התעוררה בתו של בעל המלון, ובראותה את האורחים קמים ממיטתם, הזדרזה והדליקה לפנייה נר, ועמדה בפתח החדר לשמוע את לימודם הקדוש, והרגישו בה החכמים. פתח רבי יוסי ואמר: "כי נר מצוה ותורה אור" (משלי ו'), "נר מצוה" - רומז לאשה, שמצוותה הדלקת נרות שבת. "תורה אור" - רומז לבעל, שמצוותו לימוד התורה. ולכן אף שהאשה אינה לומדת תורה, תורתו של בעלה תאיר לה את נרה. רבי יוסי חפץ בזה לשבח ולעודד את האשה שטרחה למענם והדליקה את הנר, לפיכך אמר כי אף שהאשה עצמה אינה לומדת תורה, נוטלת היא שכר בלימוד התורה של בעלה. והנה אך סיים רבי יוסי את דבריו, שמעו הוא ורבי חייא את קולה של האשה כשהיא בוכה בדמעות שליש. בעל האכסניה, אבי האשה, התעורר לשמע בכייתה של בתו, קם ממטתו ושאל אותה לסיבת בכיה. ספרה לו הבת מה ששמעה עתה מפי החכמים. עמדו שניהם, האב ובתו, בפתח חדרם של החכמים ובכו. שאל אותם רבי יוסי לסיבת בכיים: שמא חתנך, בעל בתך, לא זכה לתורה, ובשל כך הנכם מצטערים? השיב האב: אמנם, כן הדבר, ובשל כך אני ובתי בוכים ומצטערים.

פתח האב וספר לרבי יוסי כיצד ארע הדבר, שנתן את בתו לאדם שאינו בן תורה. ומעשה שהיה כך היה: יום אחד עמד הקהל והתפלל בבית הכנסת, ואני בתוכו. פתאום ראו עיני בחור העומד על גג בית סמוך לבית הכנסת.

רבי יוסי ורבי חייא ישבו נדהמים ומשתאים למראה עיניהם ולמשמע אוזניהם. משסיים הצעיר לדרוש, אמר להם: היות והנני צעיר מאד, קבלתי על עצמי לשתוק ולא להראות חכמתי במשך תקופה מסוימת. אתמול נסתיימה תקופה זו, ותם המועד שקבלתי עלי. מן השמים כווננו את צעדיכם שתבואו לכאן לשמוע דברי תורת. ועתה שזכיתי לארח חכמים גדולים כמותכם, אומר לפניכם דבר נוסף. פתח ודרש בכתוב "כי נר מצוה ותורה אור", אותו הכתוב בו דרש רבי יוסי בתחילת הלילה. פי הנער שפע דברי תורה עמוקים בסתרי סתרים רבי חייא ורבי יוסי היו מלאי התפעלות: מנין לנער צעיר ורך בשנים חכמה כה עמוקה, גדולה נפלאה? אמר להם הנער: אני מבבל ובנו של רב ספרא הנני. לא זכיתי להכיר את אבי, כי התייתמתי ממנו בעודי תינוק בעריסתי. כאשר באתי לארץ ישראל וראיתי את החברים שהם אריות בתורה, קבלתי על עצמי להסתתר, שלא יכירו בי הבריות. אשרי חלקי שזכיתי לפגוש אתכם בביתי, עוד הצעיר מדבר, ורבי יוסי לא יכול להתאפק עוד - נשא קולו ובכה. קמו הכל ממקומותיהם ונשקו לנער הצעיר בראשו. גם חותנו, קם ונשק לו במצחו ובכה. נענה רבי יוסי ואמר: אשרי חלקי, שזכיתי לשמוע מפיך דברים נפלאים אלו שהיו סתומים ונעלמים, אשר לא זכיתי לשמוע כמותם מאיש עד היום, כאשר נתגלתה האמת, לא ידעו האשה ואביה את נפשם מרוב בכי ומרוב שמחה. גם רבי חייא ורבי יוסי שמחו בשמחתם מאד.

ערכה הרעיה הצעירה את השולחן לסעודה. בתוך הסעודה אמר הצעיר: ראיתי את צערם הגדול של חותני ורעייתי על שאיני יודע אפילו לכרך ברכת המזון, ולגלות להם את טיבי האמיתי לא יכולתי, כי גזרתי על עצמי שתקוה. אמר רבי יוסי אל הצעיר: כיון שפתחת בדברי תורה, האר לפנינו את הלילה בגילוי סודות התורה הידועים לך, פתח הנער ודרש ארוכות

בסודות ברכת המזון. כל הלילה ישבו החכמים עם הצעיר ועם אביה, והשתעשעו בדברי תורה. כשהאיר היום ברכו על המזון, ושוב חבקו ונשקו את החתן בחיבה מופלגת. אמר רבי יוסי: כיון שזכינו לכל זה, ודאי יום משתה הוא היום, ובכן, לא נצא מהבית עד שנעשה משתה גדול לכל אנשי העיר. משתה זה אינו משתה הוללות, אלא משתה שהקדוש ברוך הוא הפץ בו. לאחר מכן פנו החכמים אל האשה וברכוה שתהיה שמחתה שמחה שלמה, ולאביה אמרו, שיכין סעודה גדולה לכל אנשי העיר. אנשי העיר באו לשמוח בשמחתה של המשפחה, שזכתה לחתן מפואר זה, שכן שמע המעשה שארע בלילה נתפשט מהרה בין כל אנשי העיר. במשתה פתח החתן ודרש בדברי תורה, והיו הכל שמחים ומתענגים על דבריו. כל היום ארך המשתה, ולעת ערב נמנו וגמרו אנשי המקום למנות את החכם הצעיר כראש ומנהיג הקהילה.

רבי יוסי ורבי חייא לנו במקום לילה נוסף, ולמחרת נפרדו מהחתן ומשפחתו בברכה ובהוקרה. בהגיעם אל רבי שמעון בר יוחאי, נשא רבי שמעון את עיניו ואמר להם: רואה אני בכם, שהייתם שני ימים ולילה אחד במשכנו של מלאך מטטרו"ן (מלאך זה הוא המלאך הגדול הממונה על עולם היצירה, ורבי שמעון הרגיש ברוח קדשו, כי נענע צעיר זה שורה רוחו של מלאך זה). נער זה - המשיך רבי שמעון - לימד אתכם גנזי נסתרות וגלה לכם סודות עליונים. אשרי חלקכם, בני. סיפרו לו רבי יוסי ורבי חייא את כל המעשה שהיה. נענה רבי שמעון ואמר: אשרי חלקי, וזכר אני כי יום אחד הלך עמי רב ספרא, אבי הנער, בדרך. בעת שנפרדנו, ברכתיו כי יזכה לכן שיהיה ארי שבחבורה. מצטער אני עתה, שלא ברכתיו שיזכה גם הוא לראותו בגדולתו. ואמנם בנו גדל ונעשה ארי שבחבורה, אך אביו לא זכה לראותו. אשריכם, בני, שזכיתם אתם לראותו. (עפ"י דהר"ב ק"ס"ה)

« המשך מרגניתא דיצחק מעמוד ב' »

השבת, שבת היא מעין עולם הבא, וממחרת השבת הוא עולם הבא בעצמו. ופי' הדברים, שתאירו את העינים שקניתם ביגיעה שיהיו בבחי' ממחרת השבת, כי מהו עולם הבא - צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה, ובבחי' זו תאירו את עבודתכם שתהא בבחי' עולם הבא בעצמו שנהנין מזיו השכינה. וסיים את השיחה במילים אלו: שבת היא מעין עוה"ב וממחרת השבת הוא עוה"ב בעצמו, וכאן צעק בקול גדול: "ער טרייסלט זיך אינגאנצען אפ פון דער וועלט", ואלו היו מילותיו האחרונות בשולחן הק'. ואח"כ אמרו חסידים שהי' בזה רמז שבשבע הזה התנער לגמרי מזה העולם. (נתיבות שלום, סלונים)

"חספרו חמישים יום", עד"ש שנת החמישים עולה לכאן ולכאן (ר"ה ט). (וברש"י שם, שנת היוכל ושנה ראשונה לשמיטה שאח"כ, ע"כ. והיינו שאת שנת ה' סופרים גם למספר חמישים מהיוכל הקודם, וגם לשנה א' מהשמיטה הבאה). על דרך זה הוא בימי הספירה שהוא דוגמת השמיטה והיוכל (שיום החג שהוא יום ה' נחשב גם למספר יום חמישים מימי הספירה, וגם ליום א' מימים שלאחר גמר הספירה), ולכן אי אפשר לכלול בחשבון הספירה ממש בפועל רק בכח כי עולה לכאן ולכאן. [תשכ"ו]

(הגה"צ רבי משה נתן טעם למברור זצ"ל, גאב"ד מאקאווא, "עטרת משה")

"קשה עלי' פרידתכם" - מאמר חז"ל מובא ברש"י אמור (ויקרא כג, לו). שמעתי מאבי אדמו"ר הק' נ"ע ע"ד הצחות, שכביכול הקב"ה אומר קשה עלי' פרידתכם היינו פירוד הלבבות שביניכם היא קשה כביכול עלי, כי ענין זה של שנאת חנם אחרבא לביתא (יומא ט, ב) ואגליין מארצין וכו'. ודפח"ח ואכמ"ל. (הרה"ק רבי יהושע העשיל ממאניסטרשיטש זצוק"ל, "ערכי יהושע")

בפ' השבוע ויצא בן אשה ישראלית וגו' וברש"י שלגלג על לחם הפנים שצונן הוא וכו'. וי"ל דנרמז מש"כ ברמ"א הל' שבת שכל מי שאינו אוכל חמין בשבת צריך בדיקה שמא מין הוא ע"ש, ובמנח"א בשם הדרכי תשובה שסעודת שבת מידה טובה מרובה כשאוכל חמין מסוגל לאמונה. ידוע שמאכלי שבת מרומזים על סדר המידות. ומהרה"ק מרוז"ן זי"ע אי' שקוגל רומז על מידה שישית יסוד צדיק, ויש לרמז ותאסוף גלויותינו לחצרות קדשך ר"ת קוג"ל. (הגה"ח רבי שמואל אהרן לידער זצ"ל, "בית דלי")

"כאשר יתן מום באדם כן יתן בו" (אמור כ"ד כ'). מי שמוצא תמיד חסרונות בחבירו, סימן הוא ש"כ יתן בו" כי כל אותן מומין שמוצא בחבירו ישנם בו כי כל הפוסל במומו פוסל (קידושין ע"א). (אמירה יפה)

והניף את העומר לפני ה' לרצונכם (ויקרא כג, יא). הכהן הרומו לצדיק, תפקידו לרומם ולהניף את נשמות ישראל. והוא מוכן תמיד לכך ולא ישנה את תפקידו. אבל תנאי אחד לכך, והוא לרצונכם, באותה מדה שברצונכם להתרומם כך יוכל הצדיק לסייע בכך, כי לפי הכלי כך הוא השפע.

(כ"ק מרן אדמו"ר מבאיאן זצוק"ל, "הוד שבמלכות")

וספרתם לכם ממחרת השבת (ויקרא כ"ג, ט"ו). ע"ד דאיתא בגמ' (ביצה כ"ח:) לכם לכל צרכיכם, היינו שתאירו ותספרו, מלשון סנפרינון, וספיר, את כל הדברים מהעוה"ז אכילה ושתיה וכדומה, מיום הביאת את עומר, שהי' של שעורים מאכל בהמה, לרמוז בזה כפירש"י (במדבר ה, ט"ו, ע"ש). התנופה, להניף ולהעלות את כל אלה לך, וזה הי' מטרת כוונת הש"י בנתינת התורה, שע"י התורה נרומם ונעלה את כל דברים הארציים ומעשה בהמה לריח ניחוח לך. וזה הוא הפירוש (תהלים קט"ו, ט"ז) השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם, היינו שיעלו את הארץ למדרגת שמים. וע"ד דאיתא בסה"ק בשם הרבי ר' בער ממעזריטש על דברי הסבא (זוה"ק ח"ב צ"ה). ואתקשטת בקישוטין דלא הוו, היינו שע"י שאדם מעלה כל הדברים הגשמיים מתקשטת הכלה השכינה הקדושה בקישוטין דלא הוו, היינו שלא הי' להם הוי' עד עתה. (ישמח ישראל, שבועות)

וספרתם לכם ממחרת השבת

אמר מרן ה"בית אברהם" זצוק"ל זי"ע בשיחה האחרונה שזכינו לשמוע מפיו בשל"ס האחרון לחייו, שבשבתות אלו של חדשי הקיץ הי' מדבר בשל"ס על פרקי אבות, ואמר: "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא שנאמר ועמך כולם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר!" לכל יהודי יש כוחות הנפש שמביאים אותו לעולם הבא, אך יש מי שקיבל את כוחותיו בירושה מכוח אבותיו ורבותיו ולא קנה אותם ביגיעה עצמית. וזהו ועמך כולם צדיקים, בכל יהודי נטועים כוחות הנפש בחי' צדיקים, אבל נצר מטעי מעשה ידי להתפאר, רק אם קנה משהו ב"מעשי ידי" ביגיעה עצמית אז יש לו במה להתפאר, אבל אם זה רק בירושה אין לו במה להתפאר.

ובהמשך אמר: "וספרתם לכם ממחרת השבת", וספרתם לשון נהורא כמו ספיר ויהלום, וספרתם "לכם", העיקר שתאירו בדברים השייכים "לכם" שהשגתם ביגיעתכם, ולא מה שיש לכם בירושה ובאופן טבעי. ממחרת

עליית המדריגות בימי ספירת העומר

ולתקדש בקדושה של מעלה, שכל העבודה זה להתקדש ולעלות למעלה למעלה, לבוא ליום החמישים, ליום קבלת התורה מטוהר ומקודש, ונקי מכל הטומאה שנאחז בו בעודינו בארץ מצרים.

זאת ועוד, ה"דעת זקנים" מבעלי התוספות, מביא עה"כ "והנה סולם מוצב ארצה, וראשו מגיע השמימה", סולם בגי' סיני, שראה דוגמא שעתיד הקב"ה לתת לישראל על הר סיני, 'מוצב ארצה, וראשו מגיע השמימה' וכמו שנאמר בסיני (דברים ד', י"א) "בוער באש עד לב השמים". ע"כ תורף דה"ק. ולדידן אף ייאמר שהסולם אמנם מוצב ארצה, אבל יש לדעת ולזכור שראשו מגיע השמימה, שכל הרוצה ליטול יכול לבוא וליטול... חטוף ואכול חטוף ושתה... תמיד צריך לעלות ולהתעלות במעלות התורה למעלה למעלה.

נביא פה אל לשונו הזהב של ה"תפארת שלמה" ז"ע (מועדים, ספירת העומר) על גודל ההכנה וההשתוקקות של כל יהודי לבוא בשער של יום החמישים - יום קבלת התורה, וכמה צריך להגיע ולעמוד לזכות לזה, וכה דבריו הק': "בירושלמי פ' ערבי פסחים. ר' יונה כי הוזה שתי ארבע כסי דפסחא (הוזה חזיק) ריש' עד עצרתא. וכן מובא שם בר' יהודה בר עילאי כענין הזה. והוא תמוה למה חלה ראשם עד עצרת דוקא? גם איך מעט יין זיזק לכאב הראש זה חמישים יום?". בירושלמי מובא שר' יונה ור' יהודי בר עילאי שתו ארבע בוסות בליל הסדר, וכאב להם הראש עד חג העצרת. ולכאורה למה חלה ראשו עד עצרת? ואיך מעט יין יכול להזיק לכאב ראש חמישים ימים?

ומקדים לתרץ "אך הנראה ברמז דבריהם ז"ל שכווננו למה שנודע בענין הספירה אשר אחר הפסח, ולא קודם לכן, הוא כדי שיתקן היחוד העליון דרך דרגין ע"י מעשינו. כי בפסח ה' דרך קפיצה ודלוג שלא בהדרגה מחמת שהיו משוקעים במ"ט שערי טומאה, ולא יכלו עוד להתממה (לכל יגיעו ח"ו לשער החמישים), ולא יהי' להם עוד שום תקוה ח"ו, לכן מפני כי ה' דרך דלוג ופסיחה נסתלק ההארה מיד. לזאת היו צריכים הכנה מחדש בימי הספירה כמו אשה הסופרת ז' נקיים כדי שיהי' ההכנה ע"י מעשינו בהדרגה ויהי' נשאר הרשימו בהם לעולם כי טוב. והנה זהו מדת הצדיקים המיחדים שמו באהבה אשר אך זה כל ישעם וכל חפצם בעולם לגרום היחוד בעליונים כמו שמבואר בזה בפ' החמישים עלו בני"מ מצרים ר"ל **כאשר עלו מצרים הנה מיד רצו לעלות ליחוד שער החמישים כי כל עיקר יצי"מ ה' ע"ד זה להיות הכנה לקבלת התורה כמ"ש תעבדון את האלוקים על ההר הזה".**

וכאן בא אל פירושו "והנה על עונת היחוד ההוא שלמעלה ה' חולה ראשם של הצדיקים האלו ר' יונה ור"י בר עילאי הנ"ל, שהיו מצפים ומחכים בכל עת ימי הספירה להגיע לעונת היחוד של שבועות, כאשר לא נעשה יחוד הזה מן ליל הפסח עד העצרת. וזה הרמז שהי' כואב להם ראשם מן לילא דפסחא עד עצרת כנ"ל. וכן באמת הנה ענין הספירה הם בכונה הזאת שצריך לספור הימים והשבועות לצפות ולילחלות על יום חג השבועות שהוא זמן היחוד הנעלה בעליונים ע"י המעש"ט והקדושה וטהרה של בני"מ כי אך זה יסוד כל תקוה וכל ישועה שבעולם כמ"ש שברתי לישועתך ד' כבודע".

ועיי"ש עוד בהרחבה בדיבוריו הק'. ולמעשה מתוך דבריו הק' אנו מבינים את גודל הימים הללו של לצפות וליחלות לחג השבועות, אמת שבבילל הסדר יורד אורות והשפעות טובות לבני ישראל, אבל בחג השבועות זה זמן שעלינו להכין את עצמינו להיות כלי מחזיק לברכה לקבל את כל ההשפעות טובות. וההכנה למצוה יותר גדולה מהמצוה עצמה, וכמה שנכין את עצמינו יותר ויותר, לעלות ממדריגה למדריגה, אזי נזכה לקבל את התורה הק' בקדושה ובטהרה בהר סיני מחדש. (וראה עוד בישמח ישראל בפ' אמור אות ד').

מסופר בזוהר הקדוש (אדרא זוטא זח"ג רפח. רצב.) שביום הסתלקותו (ל"ג בעומר) אמר רשב"י "פתח רבי שמעון ואמר": "אני לדודי ועלי תשוקתו", "כל יומין דאתקטרנא בהאי עלמא בחד קטירא אתקטרנא ביה בקב"ה, נשמתי ביה אחידא ביה להטא ביה אתדבכת" (בתרגום: כל הימים שהייתי בעולם הזה נקשרתי בקשר אחד עם הקב"ה). ובשבת זו קודם ההילולא קדישא של התנא האלוקי רשב"י ז"ע ועכ"א, שעולה הכרוז בכל שנה מחדש "שמעו קלא: עולו ואתו, ואתכנסו להילולא דרבי שמעון", יש לנו לשמוח על הסודות שגילה לתלמידיו הק' קודם פטירתו, ומאידך יש לנו גם ללכת בדרכיו הק', להתדבק בקב"ה, לעלות במדריגות בעבודת ה', לא להישאר לעמוד במדריגה או במידה אחת, אלא לעלות ממדריגה למדריגה, בכל מ"ט ימי הספירה.

ונביא פה גם מתוך דבריו המאירים של ה"מאור עינים" (פ' וילך ד"ה במסכת), וכה הם דבריו הק': "במסכת סוטה לא אוכל עוד לצאת ולבא מלמד

אחד מהדברים היחודיים שעליהם ניתן לומר שכל אחד מראה באצבעו, זה היחודיות של בני ישראל, שבכל התקופות ובכל הזמנים שהיו הגזירות הכי קשות ה"י ויצילנו, עכ"ז הם החזיקו חזקים באמונתם בבורא כל עולמים. ולמה הוא דומה, לניקוד סגול שסימונו הוא, ש'סגול' כמה שיהפכו אותו למעלה או למטה, ימינה או שמאלה, תמיד הוא ישר בהבטה שלו, שהוא 'סגול'. כך בני ישראל שכמה שינסו להפוך אותם, הם ישרו יהודים, ו"גם נצח ישראל לא ישקר" (שמואל א' ט"ו, כ"ט) וכותב שם ה"מצודות ציון" בזה הלשון "נצח - ענין חוזק התגברות כמו (איכה ג', י"ח) "אבד נצחתי", ועל המקום יאמר שהוא חוזקן של ישראל". זה החוזק של עם בני ישראל, שכמה שינסו - לא יצליחו, ובי"ה כי לא יטוש ה' עמו ונחלתו לא יעזבו. אה, מי כעמך ישראל...

יש פה עוד דבר פנימי בניקוד סגול שבו טבוע היחודיות של בני ישראל. צורתו של ניקוד סגול הוא: נקודה אחת למטה, ושני נקודות למעלה. כל יהודי תמיד צריך להיות בהכנה ובענוה, לא להרגיש למעלה ראש, שהוא ח"ו מתנשא ומתנאה, והקב"ה "משפיל גאים עדי ארץ, ומגביה שפלים עדי מרום", והעבודה של יהודי הוא לעלות ולהתרומם בעבודת ה' יותר ויותר בשביל להגיע לרום המעלה.

מצינו בתפילה קודם התפילה שחיבר הרבי ר' אלימלך מליזנסק ז"ע לומר קודם תפילת שחרית, ובין היתר אנו אומרים "וממדריגה למדריגה תעלנו, שנזכה לבוא למעלת אבותינו הקדושים, אברהם יצחק ויעקב". מכאן שעלינו מוטל לעלות ממדריגה למדריגה, בשביל לזכות לבוא למעלת אבותינו הקדושים. אבותינו הקדושים שהיו רועי צאן, וכמו שנאמר בפ' ויגש (בראשית מ"ז, ג') "...ויאמרו אל פרעה רועה צאן עבדיך, גם אנחנו גם אבותינו", אבותינו הקדושים, אברהם יצחק ויעקב היו רועי צאן, ודוקא מתוך המקום שהם היו בו, הם עבדו את השי"ת בקדושה ובטהרה, ובזכות זה הם זכו להיות אבותינו הקדושים. וכמו כן אנו מתפללים ומבקשים, רבש"ע תזכינו להגיע למדריגה הזאת...

מספרים מעשה לא' שהיה מדרך טיולים, והלך הרבה מסלולים ברחבי הארץ והעולם, ויום א' הוא שמע על מקום שיש הר גבוה, שאם הוא זוכה לטפס על זה, ולהגיע להר למעלה, הוא יכול לזכות להגיע לכינוי גבוה ומכובד כלשונם. הוא חגר מתניו, ונסע לאותו מקום עם תיק על גבו עם כל הדברים הנחוצים לטיול קשה ומפרך שכזה. חבלים ושתיה, ואפילו משחות ותחבושות לעת הצורך. הוא טיפס בהנאה גמורה, שהוט הוט הוט מגיע, וכך עברו עליו כמה שעות טובות, תוך שהוא מזיע ומתאמץ בכוחות מתוגברים, עד שהוא זכה, ודרך על אדמת ההר מלמעלה, מתוך סיפוק גבוה. והנה הוא לא מאמין למה שראות עיניו. ילד הולך ומשתעשע לו שם בגובה ההר. לשאלתו ענה לו הילד: אני לא עליתי, והתאמצתי, אני נולדתי פה...

כמו כן אצל אבותינו הק' אברהם יצחק ויעקב, שהם זכו להגיע להר למעלה, וכל מה שאנחנו זוכים לעבוד את הקב"ה זה בזכותם, עכ"ז זה דורש מכל אחד ואחד את העבודה הפרטית שלו בעצמו. ב"מאורן של ישראל" מובא ווארט נפלא מ"הישמח ישראל" (פ' קדושים אות א') עה"כ "קדושים תהיו" (ויקרא י"ט, ב'), וכה מפרש "תהיו" הוא לשון הוי', לשון מעשה, כמו מקיש הוי' ליציאה הנאמר בגמ' (קידושין ה.), היינו שהקב"ה אומר לישראל שתראו לעשות מעשה שתהיו קדושים, ולא תסמכו על זכות אבות שלכם שאתם בני אברהם יצחק ויעקב" ע"כ תוכן דיבוריו הק'. ידוע מה שאמר הרבי ר' בונים מפרשיסחא על התנא דבי אליהו רבה (כ"ה, א') "שכל אחד ואחד מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב" יגיעו' מלשון נגיעה' שלפחות אנו מבקשים נגיעה' במעשי אבותינו. ואם כך אדם חייב לעשות מעשה בשביל להיות קדוש, ולא לסמוך על זה שהוא מבני אברהם יצחק ויעקב, על כל אחד ואחד מוטל החובה שאפילו והוא נולד על ההר, אעפ"כ לא על המלאכה לגמור, ואדם לעמל יולד, נדרש ממנו איפוא לעמול בשביל שגם יזכה למדריגה הגבוהה הזאת, לבוא למעלת אבותינו הקדושים.

ובשביל זה ניקוד הסגול הוא נקודה אחת למטה ושנים למעלה. שתמיד יהודי צריך לעלות ממדריגה למדריגה, מיום אחד לעומר ליום שני, משבוע אחד לשבוע שני, עד שיזכה לבוא ליום החמישים, לנקודה שלמעלה... בשביל לזכות לקבל לפחות או נגיעה במעשי אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב.

והימים שנו אנו נמצאים של ימי ספירת העומר, הזמן מוכשר לזה שאנו יכולים לקבל עזר מלמעלה לעלות ממדריגה למדריגה, רק צריך להיטהר

העולם 'לא אוכל עוד לצאת ולבא' כי עד עכשיו הוצרכתי תמיד לצאת מדרגא הקודמת ולבא למדרגה יותר גבוה עד שעליתי למדרגה הגבוה שאני כהיום בה, שאי אפשר לעלות ולהשיג לפנים ממנה שהיא סתימא דכל סתימין כאמור וזהו שנסתמו מעינות החכמה והבן". עכ"ל הק'.

מ"ט שערי בינה נמסרו למשה חוץ מאחד... מחמת ששער הנו"ן הוא עצם אלקותו של אין סוף ב"ה שאי אפשר בשום פנים להשיגו אפילו מלאכי מעלה ובימים אלו של ספירת העומר, נזכרים ונעשים אותם אלו האורות שזכו בני ישראל בעמדם על יד ההר סיני שכולו בער באש, ולקבל את עשרת הדיברות, אבל קודם לכן צריך לזה הכנה דרבה, שאפילו ונכנסים משער לשער, ויורדים ממדרגה אחת, אבל יש לזכור שמיד עולים למדרגה אחרת, וכך נזכה בעזרה ש"ית להשיג את ההשגות של שער החמישים, יום קבלת התורה.

כן אפילו ואנו עוברים ממדרגה למדרגה, כמעט חמישים מדרגות, בחי' ירידה ממדרגה, אבל מיד כניסה למדרגה אחרת, הם נותנים לנו לבוא ולהשיג את ההשגות של יום החמישים. וה' יזכינו לעלות ולעלות במדרגות במידות של כל ימי הספירה, ולהטהר ולהתדוש בקדושה של מעלה, ועי"ז יושפע שפע רב בכל העולמות, אמון וכן יהי רצון.

שנסתמו ממנו מעינות החכמה עיין שם. ולהבין מאי זה לשון 'לצאת ולבא', אם הוא על דברי תורה? דנדוע בי הצדיק שהולך ממדרגה למדרגה אינו יכול לבא למדרגה גבוה מהראשונה כי אם שיפול תחלה ממדרגתו הקדומה ולצאת ממנה לגמרי, ואז אחר כך על ידי שיאחו צדיק דרכו בתוקף חזק התקשרותו ממקום נפילתו לבא למדרגה גבוה יותר מהקודם. והטעם לזה,

כי יתרון אור מן החושך, כי מן בחי' השכות יבא ליתרון אור, כי בחי' העדר צריך להיות קודם להיות כמו בבריאת העולם שהוצרך להיות מקודם תהו ובוהו, ובונה עולמות ומחריבן, ואחר כך היתה היות העולמות, וכמו כן בהאמור גם כן. ונדוע כי מ"ט שערי בינה נמסרו למשה חוץ מאחד שנאמר (תהלים ח, ו) ותחסרו מעט מאלוקים וגו' הכוונה שהשיג את מ"ט שערי בינה שאפשר לנבראים להשיג משם, ולמעלה אי אפשר לשום נברא להשיג מחמת ששער הנו"ן הוא עצם אלקותו של אין סוף ב"ה שאי אפשר בשום פנים להשיגו אפילו מלאכי מעלה. כמ"ש "איה מקום כבודו". ולפי זה השיג משה רבינו ע"ה כל מה שאפשר להשיג לנברא, ולא הניח דבר מכל מה שאפשר להשיג לנברא, ולא הניח דבר מכל מה שאפשר להשיג, ובודאי בשעת הליכתו כשהיה הולך ממדרגה למדרגה קודם שבא למדרגה זו שאין למעלה הימנו בודאי היה מוכרח לצאת ממדרגתו הקדומה בבחי' נפילה האמור ואחר כך עלה יותר כאמור. וזהו שאמר קודם הסתלקות מן

לקט בגודל היום של ל"ג בעומר

בצפרא דל"ג בעומר, אמר בלהט אש קודש: "הריני מקבל עלי קדושת היום".
ובספר 'בית אברהם' נאמר, כי הקב"ה נתן לבני ארץ ישראל את יום ל"ג בעומר כיום טוב, תמורת ימי 'יום טוב שני' שנתברכו בהם בני חוץ לארץ.

ל"ג בעומר מסוגל לתשובה, ליראת שמים, ולרפואת הגוף והנפש

בספר 'יערות דבש' כתב של"ג בעומר הוא יום מיוחד לתשובה - "וראוי לכל איש הירא וחרד לשום אל לבו יום ההוא לשוב בתשובה, כי זכות רשב"י מסייעת להבא לטהר, ולא לבלות זמן בעולם הזה בהבלי עולם, אשר הוא צער לצדיק".

ב'שפת אמת' מובא כי ל"ג בעומר מסוגל ליראת שמים, ובספר אורה ושמחה כתוב כי ל"ג בעומר מסוגל לרפואת הגוף והנפש.

"כשהמשיח יבוא - זה יהיה בל"ג בעומר"

הרה"ק בעל 'צבי לצדיק' מבלאזוב זי"ע אמר פעם בסעודת ל"ג בעומר בעיר ריישא, כשדיבר בענין ביאת המשיח: "אני לא יכול לומר מתי, אבל נראה לי בוודאי, שמתני שזה יהיה - זה יהיה בל"ג בעומר".

הברכה של הרבי לחסידיו ביום ל"ג בעומר

הרה"ק רבי העניך מאלכסנדר זצ"ל היה מברך את חסידיו ביום זה שיתקבלו תפלותיהם, כמו שהיה מברכם ביום כיפור.

והסביר על כך הרה"ק מפילץ זי"ע בספר 'שפתי צדיק', שהרי רשב"י אמר "יכולני לפטור את כל העולם כולו מן הדין", ובודאי בכל שנה ושנה ביום זה אומר כן, ואם כן יום זה הוא כיום כיפור.

מדוע חבש הרה"ק רבי ברוך ממעזיבוז' שטריימל בל"ג בעומר?

הרה"ק רבי ברוך ממעזיבוז' זי"ע היה לובש בגדי שבת בל"ג בעומר, והמשיג זאת לפני שקרבו הגביר עשה סעודת נישואין לבנו, וידע שאם יבוא לחתונה במלבושים רגילים איש לא ישים לב אליו, על כן בא לחתונה בבגדי שבת, כדי שאנשים ידברו אודותיו וכך יודע להם שהוא קרובו של הגביר המפורסם ויעלה ערכו בעיניהם וכך גם הוא הולך עם 'שטריימל' בל"ג בעומר, כדי להתייחס כמקורבו של רשב"י.

מה אמר הרה"ק מקאליסק בטבילתו בבוקר יום ל"ג בעומר?
חסידים מספרים שהרה"ק רבי אברהם מקאליסק זי"ע, בעת טבילתו

כתובת מייל של מערכת הגליון
a13215113@gmail.com

עלוך זה נתרם

הודעה משמחת

ב"ה, לכל המעוניין ניתן לתרום בעמדות "קהילות" וב'נדרים פלוס' הפרוסות בבתי נסיונות ברחבי הארץ והעולם ע"ש "עלוך אשרי האישי"

או במספר טלפון ("קהילות"):

073-275-7000, ולהקיש קוד 8915

אין צורך להעביר כסף, אלא פנימה לרשום את שם האדם המעוניין לתרום.
אם אתם מעוניינים לתרום, אנא פנו אלינו.

נודב לע"נ

התנא האלוקי רבי שמעון
בר יוחאי זי"ע ועכי"א
ולזכות הנדיב להתברך כל
הברכות והישועות ברו"ג

נודב לע"נ

הרב מרדכי מנחם מנדל
בן הרב אהרן אריה ז"ל
נלב"ע ה' תמוז תשפ"א
ת. נ. צ. ב. ה.

נודב לע"נ

הרב נפתלי הרץ בן הרב
יוחנן דב הלוי ז"ל
נלב"ע י"ב חשוון
ולע"נ האשה החשובה מרת
רבקה בת הרב משה חיים ע"ה
ת. נ. צ. ב. ה.

המעוניין לתרום להוצאות העלוך להצלחה, ברכה או לע"נ יפנה לעורך הבה"ח ישראל פינגבונים הי"ו,

או להפקיד בבנק פועלים, סניף 533, מס' ח-ן - 540321-ע"ש ישראל בנימין פינגבונים. ניתן לתרום מכספי מעשר.

אשרי ד האיש